

Diakonhjemmet

– engasjert for mennesket

Påskemeditasjoner

Årets påskemeditasjoner fra Diakonhjemmet, samler påskedagens hendelser.

Vi håper å gi den enkelte leser en anledning til å følge påskens spennende og dramatiske fortelling. Det starter med risikoprojektet, Jesus som rir inn i Jerusalem. Det avsluttes med at Jesus etter oppstandelsen, viser seg for sine egne disipler. Han spiser med dem.

Kunstneren Terje Grøstad har laget tresnitt til Diakonhjemmets påskehefte. Her har han illustrert påskedagens hendelser med symboler og bilder.

Vårt ønske er at heftet blir til glede og gir rom for meditasjon om påskens mysterium.

Kjell Nordstokke
forstander

Elisabeth Fougner Rø
informasjonssjef

Palmesøndag

Joh 12,1–13

Palmesøndag er Jesus på vei inn i byen. Det er et risikoprojekt å vise seg i Jerusalem for en som forkynner og handler slik mannen fra Nasaret gjør. De mektige er provosert, de oppfatter ham som en trussel, derfor legger de onde planer.

Men ikke alle. Underveis blir det holdt gjestebud for ham i Betania. Der blir han salvet av Maria, som tegn på at reisen til Jerusalem har en enestående betydning. Jesus er ikke bare en som reiser forbi, men en som kommer. Med ord fra Gud om rettferdighet og fred, om nåde og frelse.

Det aner også folkemengden når de går ham i møte og roper:
Velsignet være han som kommer, i Herrens navn!

Gud som kommer. I skikkelse av et medmenneske. På et esel som tegn på at han kommer med fred. Til byen og dens brutale virkelighet. Det er et risikoprojekt slik påskedramaet til fulle lar oss se. Og som fyller oss med undring: Hva er det som beveger Gud til å komme slik, inn til dypet av menneskenes liv? Det må være hans bunnløse kjærlighet!

Kjell Nordstokke, forstander

Skjærtorsdag

Matt 26,17-29

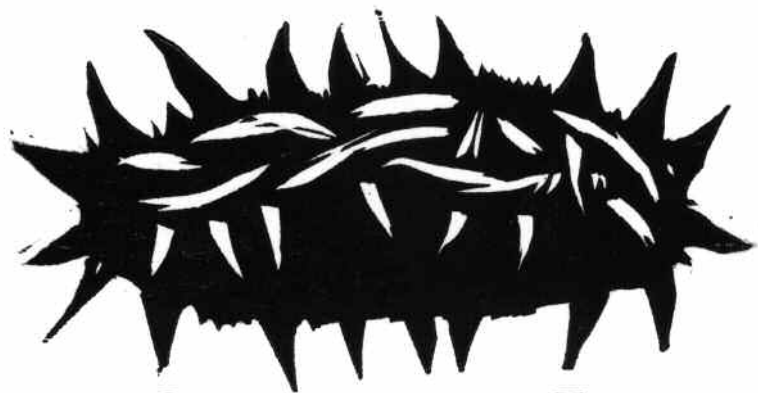
Noe lå i luften. Alvoret fornemmes mellom linjene når Matteus forteller om Jesu siste måltid med vennene. Ante de at det var siste gangen de spiste sammen? Hva snakket de om rundt bordet? De hadde satsset alt på denne mannen. Fryktet de dette illevarslende som lå og dirret?

Alle var der. En broket samling mennesker fylte plassene rundt bordet. Mennesker det senere skulle fortelles lite flatterende historier om.

I midten var Jesus. Han delte ut brød og vin til dem alle: Til Judas, som umiddelbart gikk ut og anga ham til soldatene. Til Peter, som kort tid etter blånektet for at han kjente Jesus. Til gjengen med feiginger, som straks det ble ubehagelig tok beina fatt og stakk. Til Thomas, som ikke kunne tro om han ikke fikk se.

De var ikke imponerende. Likevel hadde de plass ved hans bord. Gjennom århundrene har flokken rundt bordet vokst seg stadig større. Skjærtorsdag inviteres vi med når han deler ut sin matpakke for livet: Brød og vin – som gir næring til livet, troen og håpet.

Aud Irene Svartvasmo, sykehusprest

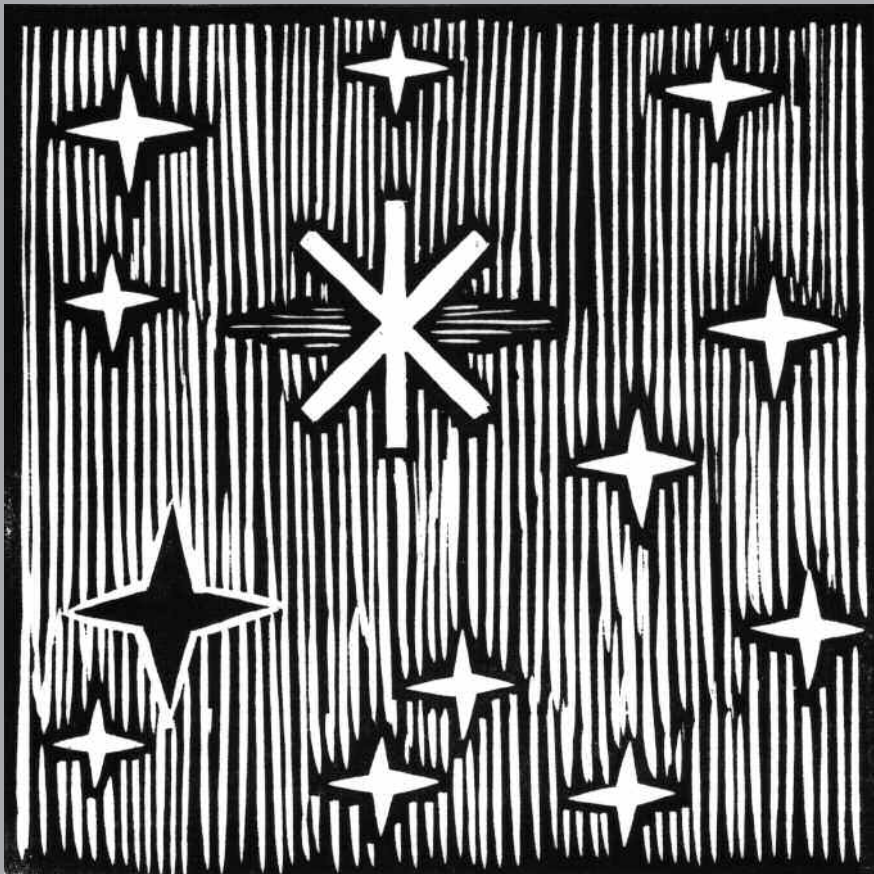
Langfredag

Matteus 26,30–27,61

Hvem er denne Jesus? Det er påskedagens store spørsmål. Oppfatningene spenner fra oppvigler og gudsbespotter til frelser og Guds sønn.

Usikkerheten rundt hvem han er, får sin foreløpige avslutning ved at Pilatus dømmer Jesus til korsfestelse langfredag. Nå tilføres fortellingen om hvem Jesus er en ny dimensjon, ikke først og fremst gjennom hva som sies videre av ord, men gjennom korsfestelsen som handling. Korsfestelsen var romernes vanlige måte å kvitte seg med opprørere, rømte slaver og kriminelle utskudd. Det var en pinefull og fornedrende måte å dø på. Ingen anstendige mennesker ville vedkjenne seg bekjentskap eller slektskap til en sånn person. I korsfestelsen av Jesus fins likevel en hemmelighet som de som dømte Jesus til døden aldri forstod: Gud er gjennom Jesus Kristus tilstede i livets ytterste soner, i smerten, lidelsen og døden. „Sannelig, han var Guds sønn!“ Livet består av mange vonde dager, men denne vonde dagen var likevel spesiell. Den endret våre liv. Heretter berører Gud alle våre dager, selv de aller vondeste.

Morten Skjørshammer, sykehusdirektør

Påskennatt

Mark 16,1–8

Før natten helt har sluppet taket, søker Maria Magdalena, Maria, Jakobs mor, og Salome til Jesu grav. I sorg og fortvilelse har de med seg velluktende oljer, det beste de kan få tak i. De kommer for å salve Jesus og ta farvel.

Inni graven står det en engel. Han sier: „Hvorfor leter dere etter den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstått.“ Jesus, som kvinnene tror er død, er gått i forveien for dem til Galilea.

Kvinnene blir redde og løper sin vei. Dette uventede og nye er skremmende. Etter hvert vokser det fram en tillit til at han de søker, fremdeles er iblant dem.

Det de tror er avslutningen, viser seg å være en ny begynnelse.

I Påskennattsgudtjenesten synges det: „Dette er natten da Kristus brøt dødens lenker og seirende stod opp fra dødsriket.“ Døden og natten er ikke det siste. Dagen har seiret og livets krefter har vunnet.

Margrete Telhaug, studentprest

1. Påskedag

Matteus 28,1–8

Fortellingen fra Påskemorgen proklamerer en unik, verdenshistorisk begivenhet. En engel velter steinen fra Jesu grav. Kvinner finner graven tom. Engelen forkynner Jesu oppstandelse og ber kvinnene bringe det glade budskap til Jesu utslåtte venner.

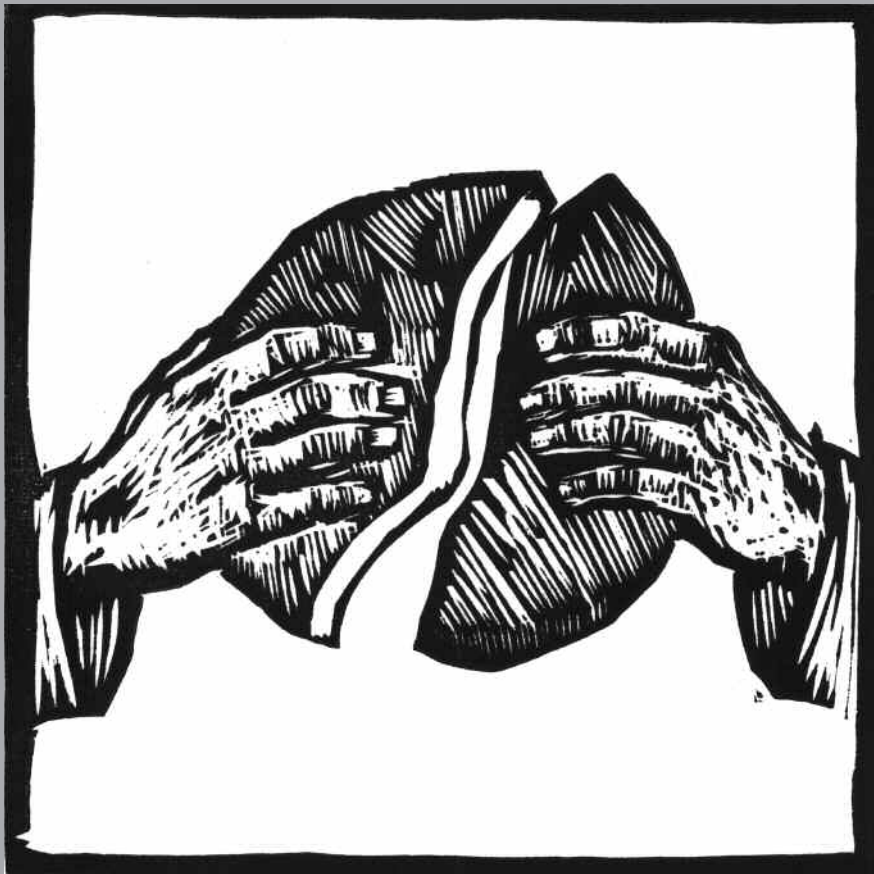
Dette er en enestående fortelling om nederlag forvandlet til seier. Kirkens eksistens er knapt tenkelig uten vitnene om oppstandelsen.

Oppstandelsens faktisitet har likevel vært omtvistet fra første dag. Jødene satte ut rykte om at disiplene stjal liket. Det finnes også mer fantasifulle fortellinger om skinndød på korset og et jordisk liv etterpå. Tvileren Thomas kunne ikke tro før han hadde sett naglemerkene fra korset og såret i Jesu side. Noen omtaler oppstandelsen kun i symbolske vendinger.

Apostelen Paulus derimot forkynner at uten oppstandelsen er vår tro intet og vi er falske vitner om Gud.

Fortellingen stiller oss på valg: Tenk om oppstandelsen og den tomme grav er sann i faktisk forstand? Vi tror at oppstandelsen viser oss tilværelsens dypeste grunn og sannheten om den livgivende Gud! God påske!

Einar Vetvik, rektor

2. Påskedag

Lukas 24,13–35

„Brant ikke våre hjerter i oss da han talte til oss på veien og åpnet skriftene for oss?“

Store skuffelser har kraft i seg til å suge livsmot. De tar seg ofte til rette i oss så det ikke er plass til føle og se noe annet.

To av Jesu disipler gikk på veien til Emmaus, da en „fremmed“ tok følge med dem. Han spurte dem hva de gikk og snakket så ivrig om. Da stanset de og „så bedrøvet opp, ...“ De var fylt av tragedien over å ha mistet ham de hadde satset sitt liv på.

Det var da han samtalte med dem og satte seg ned og spiste med dem at det skjedde: I et glimt gjenkjente de ham. Skuffelsen hadde hindret dem i å oppdage at det var han som gikk sammen med dem på veien. Nå ble han håpet selv som krøp inn i deres sinn og tanker så livsmotet kom dansende tilbake.

Det er håp for skuffede hjerter.

Eivind Brager, sykehusprest

Påskemeditasjoner

©Diakonhjemmet, 2005

Tresnitt: Terje Grøstad

Design & dtp: 2Krogh AS

Trykk & bokbind: EJ Graphic